

Arrest

nr. 139 851 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 18 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 25 juni 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 november 2014 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.06.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvrager legt in de aanvraag d.d. 25.06.2014 een "declaration of Birth" d.d. 16.01.2013 voor. De aanvrager blijft echter in gebreke aan te tonen dat dit stuk niet opgesteld is op basis van loutere verklaringen.

In tegendeel uit informatie d.d. 19.11.2014 afkomstig van de afgevende instantie, de ambassade van Somalië te Brussel (toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene), blijkt dat dit stuk werd verkregen op basis van een interview. De bewijslast opgelegd door art. 9ter, §2 impliceert dat de aanvrager in zijn aanvraag aantoont dat elk der cumulatieve voorwaarden is vervuld; zo niet zou geen enkele van deze voorgelegde bewijselementen, afzonderlijk genomen, bewijswaarde hebben en zouden zij samen genomen dus evenmin bewijswaarde hebben. Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde Somalische afkomst. In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 26.11.2012 is het volgende opgenomen:

De neergelegde geboorteakte kan verzoeksters Somalische nationaliteit en afkomst dan ook bezwaarlijk adstrueren. Integendeel, dat verzoekster dergelijk klaarblijkelijk frauduleus stuk neerlegt, tast haar geloofwaardigheid aan.

Verzoeksters verklaringen kunnen evenmin haar nationaliteit ondersteunen. Integendeel, verzoeksters kennis is uitermate ontoereikend om haar beweerde Somalische nationaliteit aan te tonen. (...)

Verzoekster is aldus onbekend met Somalië en met de Somalische gemeenschap.

Verzoeksters voorgehouden Somalische nationaliteit en afkomst komen dan ook klaarblijkelijk verzonnen voor

Om deze redenen dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij toelicht als volgt:

“Schending artikel 9ter Vreemdelingenwet

Schending Materiële motiveringsverplichting

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Schending artikel 3 EVRM

II.1.1. In de bestreden beslissing leest men:

[...]

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.4. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit zou voorliggen.

De declaration of birth zou volgens verwerende partij louter opgesteld zijn op basis van verklaringen.

Verzoekende partij beseft dat de waarde van een Somalisch document relatief is, doch dit kan haar moeilijk verweten worden. Dat in 1991 al archieven in Somalië verwoest zijn en sindsdien geen enkel officieel document meer wordt uitgereikt, verandert niks aan het feit dat verzoekende partij wel degelijk de Somalische nationaliteit bezit.

Verzoekende partij meent dat zij door het aanbrengen van originele Somalische documenten, weliswaar afgegeven door de Somalische ambassade te België, aantoonde dat mag aangenomen worden dat zij met een grote waarschijnlijkheid de Somalische nationaliteit bezit. Dergelijke documenten worden niet zomaar afgegeven, maar pas na een diepgaand interview.

De geboorteakte voldoet aan de opgesomde cumulatieve voorwaarden. Haar identiteit en nationaliteit werd bewezen.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij hier zeer onzorgvuldig te werk is gegaan.

In die zin is de materiële motiveringsplicht, artikel 9ter, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

II.1.5. Bovendien heeft verzoekende partij aan de verwerende partij steeds duidelijk gemaakt dat zij niet naar Somalië terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg voor haar aanwezig is in haar land van herkomst.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zo zou begrepen hebben.

Verder maakt het gebrek aan een adequate behandeling in Somalië, een schending van artikel 3 EVRM uit.

Artikel 3 EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Gezien artikel 3 EVRM opgenomen is in het internationaal recht, en dus primeert op het nationaal recht, is verzoekende partij van mening dat verwerende partij de aanvraag tot medische regularisatie in eerste instantie moet bekijken vanuit het standpunt of er eventueel een schending zou kunnen plaatsvinden van artikel 3 EVRM indien verzoekende partij geen adequate behandeling zou kunnen krijgen in haar land van herkomst.

Daar verzoekende partij ernstig ziek is, verdere medische behandeling en opvolging nodig heeft, nood heeft aan levenslange medicatie en het in Somalië ontbreekt aan een efficiënte en/of betaalbare gezondheidszorg zodat verdere behandeling van verzoekende partij aldaar nagenoeg onmogelijk zal zijn.

Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.²

II.1.6. In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.”

2.2. In concreto wijst verzoekster er op dat de archieven in Somalië sedert 1991 verwoest zijn en er sindsdien geen enkel officieel document meer wordt uitgereikt. Door het aanbrengen van documenten afgegeven door de Somalische ambassade in België, toont zij aan dat mag worden aangenomen dat zij waarschijnlijk de Somalische nationaliteit heeft. Ze wijst erop dat deze documenten slechts worden afgegeven na een diepgaand interview. Ook wijst zij erop dat de geboorteakte voldoet aan de opgesomde cumulatieve voorwaarden. Zij meent aldus dat haar identiteit en nationaliteit werden bewezen.

2.3. Artikel 9ter, §, van de vreemdelingenwet bepaalt: “[...] de gemachtigde van minister verklaard de aanvraag onontvankelijk indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in §2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in §2, derde lid, niet bevat”

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoekster een "declaration of birth" indiende. Hieromtrent werd gesteld dat het stuk opgesteld werd op basis van loutere verklaringen. Verzoekster betwist niet dat het stuk werd verkregen op basis van een interview. Daarbij werd bovendien verwezen naar het feit dat de Raad in zijn arrest van 26 november 2012 geen geloof heeft gehecht aan de geboorteakte van verzoekster. Er werd daarbij vastgesteld dat verzoekster geen relevante informatie kon geven met betrekking tot Somalië en de Somalische gemeenschap en dat de voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst klaarblijkelijk verzonnen waren.

2.4. Artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet benadrukt met betrekking tot de bewijselementen:

“§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit.”

2.5. Verzoekster kan niet betwisten dat het document van de ambassade niet op basis van haar loutere verklaringen werd opgesteld. Bovendien verwijst de bestreden beslissing naar de overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2012 in het kader van de asielaanvraag van verzoekster, waarbij deze op grond van de verklaringen van verzoekster vaststelde dat geen geloof kon worden gehecht aan de herkomst uit en het verblijf in Somalië van verzoekster (zie punt 1.2). De ongeloofwaardigheid van de herkomst van verzoekster werd bevestigd in 's Raads arrest nr. 90 852 van 31 oktober 2012. De gemachtigde van de staatssecretaris kon aldus in redelijkheid besluiten dat *“er absoluut geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde nationaliteit van betrokkene, één van de constitutieve elementen van identiteit”*. Uit de voorbereidende werken van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt trouwens dat *“behoudens uitzondering de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard (kan) worden indien iemands identiteit onzeker is”* (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 35). Er werd geen schending aangetoond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat niet duidelijk is ten aanzien van welk land de situatie moet worden beoordeeld. Bovendien wordt in de beslissing duidelijk gesteld dat verzoekster de verlenging van haar bevel kan vragen indien de medische situatie dit vereist. Er blijkt niet dat verzoekster dit thans zou hebben gedaan. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT